

Република Србија
ВРХОВНИ СУД
Рев2 3128/2023
09.02.2024. године
Београд

Врховни суд, у већу састављеном од судија: Јелене Ивановић, председника већа, Жељка Шкорића, Бранислава Босилковића, Бранке Дражић и др Илије Зиндовића, чланова већа, у парници тужиле АА из ..., чији је пуномоћник Урош Митровић адвокат из ..., против туженог КБЦ „Др Драгиша Мишовић - Дедиње“ са седиштем у Београду, ради исплате, одлучујући о ревизији тужиле изјављеној против пресуде Апелационог суда у Београду Гж1 1677/23 од 21.04.2023. године, у ставу првом изреке, у седници већа одржаној дана 09.02.2024. године, донео је

РЕШЕЊЕ

НЕ ДОЗВОЉАВА СЕ посебна ревизија тужиле изјављена против пресуде Апелационог суда у Београду Гж1 1677/23 од 21.04.2023. године, у ставу првом изреке.

ОДБАЦУЈЕ СЕ као недозвољена ревизија тужиле изјављена против пресуде Апелационог суда у Београду Гж1 1677/23 од 21.04.2023. године, у ставу првом изреке.

Образложење

Пресудом Првог основног суда у Београду П1 6227/21 од 14.12.2022. године, ставом првим изреке, дозвољено је објективно преиначење тужбе као у поднеску тужиле од 22.11.2022. године. Ставом другим изреке, обавезан је тужени да на име разлике плате до пуне минималне зараде исплати тужилци новчане износе наведене у том ставу изреке са законском затезном каматом на сваки појединачни новчани износ почев од означених датума па до исплате. Ставом трећим изреке, одбијен је као неоснован тужбени захтев тужиле којим је тражила да се обавезе тужени да јој на име накнаде за исхрану у току рада исплати укупан износ од 28.741,00 динара, у месечним новчаним износима наведеним у том ставу изреке са законском затезном каматом на сваки појединачни новчани износ почев од означених датума па до исплате. Ставом четвртим изреке, одбијен је као неоснован тужбени захтев тужиле којим је тражила да се обавезе тужени да јој на име накнаде за регрес за коришћење годишњег одмора исплати укупан износ од 33.633,88 динара, у месечним новчаним износима наведеним у том ставу изреке са законском затезном каматом на сваки појединачни новчани износ почев од означених датума па до исплате. Ставом петим изреке, повучена је тужба тужиле у делу у ком је тражила да се обавезе тужени да јој на име разлике између исплаћене плате и минималне зараде исплати месечне новчане износе наведене у том ставу изреке са законском затезном каматом на сваки појединачни новчани износ

почев од означених датума па до исплате. Ставом шестим изреке, ослобођена је тужилја обавезе плаћања судских такси. Ставом седмим изреке, одлучено је да свака странка сноси своје трошкове поступка. Ставом осмим изреке, обавезан је тужени да тужилји накнади трошкове парничног поступка у износу од 66.000,00 динара са законском затезном каматом од дана извршности па до исплате.

Пресудом Апелационог суда у Београду Гж1 1677/23 од 21.04.2023. године, ставом првим изреке, одбијена је као неоснована жалба тужилје и потврђена пресуда Првог основног суда у Београду П1 6227/21 од 14.12.2022. године, у ставу трећем и четвртм изреке. Ставом другим изреке, одбијена је као неоснована жалба туженог и потврђено решење о трошковима парничног поступка из става осмог изреке пресуде Првог основног суда у Београду П1 6227/21 од 14.12.2022. године. Ставом трећим изреке, одбијен је захтев тужилје за накнаду трошкова другостепеног поступка, као неоснован.

Против правноснажне пресуде донете у другом степену тужилја је благовремено изјавила ревизију предвиђену чланом 404. Закона о парничном поступку (посебна ревизија), због погрешне примене материјалног права.

По оцени Врховног суда, посебна ревизија тужилје у овом спору није дозвољена.

Пресуде нижестепених судова, у ревизијом побијаном делу, засноване су на правилном тумачењу одредбе члана 4. став 2. Закона о платама у државним органима и јавним службама и Уредбе о коефицијентима за обрачун и исплату плата запослених у јавним службама - да коефицијент за обрачун и исплату плата садржи додатак на име спорних накнада, као и њиховог односа са чланом 118. Закона о раду и његовој супсидијерној примени (члан 2. став 2). Одлука о тужбеном захтеву у том делу је у сагласности и са закључком који је Врховни касациони суд, вршећи надлежност предвиђену чланом 31. раније важећег Закона о уређењу судова, усвојио на седници Грађанског одељења од 05.07.2022. године - да запослени у јавним службама којима се плата исплаћује у висини минималне зараде, остварују право на трошкове исхране у току рада и регреса за коришћење годишњег одмора кроз коефицијент за обрачун њихове плате, и одлукама ревизијског суда у истим чињенично-правним споровима.

Из тих разлога, нема места одлучивању о тужилјиној посебној ревизији ради уједначавања судске праксе или новог тумачења права, због чега је на основу члана 404. ЗПП, одлучено као у првом ставу изреке.

Испитујући дозвољеност ревизије у смислу члана 410. став 2. тачка 5) ЗПП, Врховни суд је утврдио да ревизија није дозвољена.

Према члану 441. ЗПП, ревизија је увек дозвољена у споровима о заснивању, постојању и престанку радног односа. Уколико се тужбени захтев односи на потраживање у новцу у радном спору, дозвољеност ревизије се оцењује на основу члана 403. став 3. ЗПП, према коме ревизија није дозвољена ако вредност предмета спора побијеног дела не прелази динарску противвредност од 40.000 евра по средњем курсу НБС на дан подношења тужбе.

Тужба у овом спору поднета је 19.08.2021. године, а побијани део правноснажне пресуде очигледно не прелази динарску противвредност износа од 40.000 евра по

средњем курсу Народне банке Србије на дан подношења тужбе, па ревизија тужиље није дозвољена.

На основу члана 413. ЗПП, Врховни суд је одлучио као у ставу другом изреке.

**Председник већа – судија
Јелена Ивановић,с.р.**

За тачност отправка
Заменик управитеља писарнице
Миланка Ранковић